

Egy ösztöndíjas a NEKF-ről, avagy tapasztalok, tehát vagyok

Idén júniusban államvizsgáztam a Szegedi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán, néprajz-történelem szakon. Természetesen én is feltettem magamnak a kérdést, mit szeretnék kezdeni a diplomámmal, ami, valljuk be, nem túl piacképes manapság... Mégis élt bennem a remény, hogy lesz lehetőségem olyasmivel foglalkozni, ami valamilyenre kapcsolódik ahhoz, amit öt év alatt tanultam. Néprajzi szakdolgozatomat egy erdélyi kis falu, *Csikmenaság* népi építészetének és lakáshasználatának XX. századi változásairól írtam, történelem szakon pedig Magyarország nemzetséggpolitikájáról 1945-1989 között. Az utóbbi téma már régóta foglalkoztatott. Több szemináriumot és előadást hallgattam, melynek középpontjában a nemzetiségi kérdés, illetve a politika és a tudomány nemzeti kisebbségekhez fűződő viszonya állt. Egyrészt ez indított arra, hogy diplomamunkámat ebből a témából írjam, másrészt pedig családi kötődéseim.

Egy Békés megyei kis faluból, *Okányból* származom, s édesapám révén békéscsabai tót és sváb gyökerekkel is büszkélkedhetek. Tót nagyapám szüleivel, testvéreivel még szlovákul beszélgettem, sváb nagyanyámmal ezt nem tehettem meg. Édesapám a vegyes házasságnak köszönhetően már csak néhány szót tudott tótul, az ő anyanyelve a magyar lett. Így sajnos én sem beszélem az „ősök nyelvét”. Ennek ellenére valamiképp mindig élt a tudatunkban szlovák származásunk.

Ezen motiváló tényezőknek is köszönhetően – ahogy szokás – megírtam a szakdolgozatomat, majd a számomra kijelölt napon megvédtem, s továbbra is ott lógott felettem, mint Damoklész kardja: mi lesz velem? Élt bennem a vágy, hogy leendő munkám kapcsolódjon ahhoz, amit tanultam, s ne kerüljek azonnal a pályaelhagyók listájára. Az egyetemi évek alatt ugyan dolgoztam szalámigyárban, könyvtárban és ügyfélszolgálaton, elvégeztem egy marketingmenedzseri tanfolyamot – piacképességem növelése céljából –, a szívem csücske mégis a néprajz és a történelem maradt...

A megoldást az egyik barátnőm adta, aki hasonló cipőben járt, mint én. Ez pedig: Közigazgatási Állásportál! Ahogy böngésztem az oldalt, hamar rájöttem, mi a nekem való: ösztöndíj, mégpedig kisebbségpolitikai szakterületen. S ekkor indult el az a folyamat, aminek eredményeként ma a Miniszter-

elnöki Hivatal Nemzeti és Etnikai Kisebbségi Főosztályán dolgozhatok, s teszem ezt minden biztonnyal 2009. augusztus 31-ig.

Miután elolvastam, miről is van szó (egyéves ösztöndíjas foglalkoztatás 2008. szeptember 1 - 2009. augusztus 31. között pályakezdő fiatalok számára, akik jogosultak START-kártya kiváltására s szeretnének tapasztalatot gyűjteni a közigazgatás világában), osztottam-soroztam, gondolkodtam, majd kitöltöttem a regisztrációs adatlapot. Ezt követően bejelentkeztem a válogatás első fordulójára, ami egy verbális és numerikus képességeket felmérő teszt kitöltését jelentette. Miután a Közlekedési, Hírközlési és Energiaügyi Minisztérium épületében június közepén megírtam a tesztet, az elkövetkezendő napokban türelmetlenül vártam az eredményt, hisz csak a bizonyos szintet elérő jelentkezők juthattak tovább a második fordulóra.

Vártam, vártam, még mindig vártam, majd körülbelül egy hét múlva kaptam egy „Sajnálattal tudatjuk, hogy nem felelt meg a követelményeknek.” típusú elutasító e-mailt.

Persze kicsit elkeseredtem... De ez nem tartott sokáig, mert kiderült, hogy a technika ördöge viccelődött velem, s jó néhány társammal. Az üzenet ugyanis, amit kaptam, téves volt. A remény ismét felcsillant, bár már kissé visszafogottabban bizakodtam. Július első hetében azonban megcsörrent a telefonom. A vonal másik végén a Miniszterelnöki Hivatal egyik HR-munkatársa volt, aki személyes beszélgetésre hívott. Tehát bejutottam a második fordulóra. (Jeee!! – persze csak visszafogottan!) A megbeszélten napon, július 8-án délelőtt 11-kor megjelentem a Báthory utcai Hivatal Személyügyi Osztályán a felvételi bizottság előtt. Ekkor találkoztam először a NEKF főigazgató asszonyával, *Németh Erikával*, aki a bizottság egyik tagja volt. A beszélgetés során főleg arra voltak kíváncsiak a velem szemben ülők, miért szeretnék épp a Főosztályon dolgozni, milyen tényezők játszottak szerepet abban, hogy ide adtam be a jelentkezésemet. Ezen kívül mi a véleményem: Magyarország helyzete miatt különleges kisebbségpolitikai tekintetben, s mit tudok az ország jelenlegi nemzetiségpolitikájáról, illetve a Főosztály szerepéről, feladatairól. Az interjú eredményét nem sokkal később meg is tudtam: másodikként lettem besorolva, ami annyit jelentett, ha az első jelölt valami okból mégsem fogadná el az állást, ez esetben én kapom. A döntést

közlő hölgy javasolta, hogy próbálkozzak egy másik szakterületen, ott még lehet esélyem. Így is tettem, megpályáztam egy másik, a végzettségemhez szintén kapcsolódó ösztöndíjat.

Arra viszont már nem került sor, hogy ide felvételizzek. Július utolsó napjainak egyikén ugyanis ismét felhívott a Személyügyi Osztály egyik munkatársa, s közölte, hogy felvételt nyertem a Nemzeti és Etnikai Kisebbségi Főosztályra. Először persze nem akartam hinni a fülemnek! Valószínűleg hibbantnak is tűnhettem, mert háromszor mondtam el a dolgot! Végül elhittem. Ez volt az első meglepetés. A második akkor ért, amikor az első munkanapon találkoztam azzal a két ösztöndíjossal, aki a Főosztály másik két osztályán kapott munkát. Ők voltak a „versenytársak” a júliusi interjún. Ugyan mindhárman a Kisebbségpolitikai Osztály ösztöndíját pályáztuk meg, a Főosztály vezetői mégis úgy döntöttek, hármunk közül az első helyre sorolt jelentkező kerüljön a Kisebbségpolitikai Osztályra, a másik két „delikvens” pedig érdeklődésétől függően a Kisebbségi Jogi és Önkormányzati Osztályra, illetve a Stratégiai, Fejlesztéspolitikai és Támogatási Osztályra. Így kerültem én az utóbbi, *Zsákné Asztalos Emőke* által irányított, szervezeti egységbe. Az interjú során ugyanis megemlítettem, kíváncsi vagyok a nemzeti és etnikai kisebbségek támogatási rendszerének működésére, illetve szeretném megismerni azokat a pályázati lehetőségeket, amelyekkel a közösségek élhetnek.

Az első hetünk az ismerkedésé és a tanulásé volt. A délelőttöket a Főosztályon töltöttük, míg délutánonként az ösztöndíjasok számára szervezett oktatáson vettünk részt, ahol a köztisztviselői alapvizsga tananyagába avattak be minket az előadók.

A következő hetekben már nemcsak a NEKF tevékenységével ismerkedtünk: feletteseink és mentoraink, az osztályvezetők, fontosnak tartották, hogy több olyan szervezethez, kormányzati szervhez is ellátogassunk, amelyek a nemzeti és etnikai kisebbségek ügyeivel foglalkoznak. Így jutottunk el az Oktatási és Kulturális Minisztériumba, a Külügyminisztériumba, a Nemzeti és Etnikai Kisebbségi

Jogok Országgyűlési Biztosának Hivatalába, a Magyar Művelődési Intézet Nemzetiségi és Etnikai Kisebbségi Programok Koordinációs Titkárságára, az Európa Tanács Információs és Dokumentációs Központjába, valamint az Országos Bolgár és Német Önkormányzathoz. A különböző intézmények vezetői, munkatársai egy-egy napos látogatásaink alkalmával röviden bemutatták tevékenységüket, majd készségesen válaszoltak kérdéseinkre. Természetesen részt vettünk, s ha tehetjük, részt veszünk a kisebbségpolitikai munkacsoportok ülésein, s azokon a konferenciákon, rendezvényeken, melyekre a Főosztály munkatársai meghívást kapnak.

De ne felejtjük el, az ösztöndíjasok élete nemcsak játék és mese – látogatások, konferenciák itt-ott. Ez olyan munkahely, ahol dolgozni is kell. Az ösztöndíjas foglalkoztatásról szóló 2004. évi CXXIII. törvény

szó szerint azonban „az ösztöndíjas foglalkoztatott önálló munkakör ellátásával nem bízható meg. A Ktv. hatálya alá tartozó foglalkoztató által létesített ösztöndíjas foglalkoztatási jogviszony keretében hatósági, igazgatási tevékenység nem látható el.” Ezt figyelembe véve kapjuk feladatainkat, amelyek igen változatosak (feljegyzések, emlékeztetők készítése, pályázati anyagok feldolgozásában, rendezvények szervezésében való részvétel, anyaggyűjtés és -készítés a Kisebbségi Hírlevélhez, a költségvetési törvényjavaslat számos változatának böngészése stb.). Az itt töltött egy évünk fő célja a tapasztalatszerzés. Eltelt több mint két

hónap, s már ki merem jelenteni: megérte, hogy ide jelentkeztem. Ez egy más világ, amiben persze sok újdonság és furcsaság van. Eleinte sok dolog érthetetlennek tűnt, néha kicsit riasztónak, de minden egyes tapasztalattal csak gazdagabbá válunk, s itt ez a lényeg. A tapasztalatszerzés. Lehet, hogy közülünk, ösztöndíjasok közül nem szeret bele mindenki a „közigazgatás papíralapú mindenségébe”, de legalább képet kap a működéséről.

Hogy mi lesz velem körülbelül tíz hónap múlva? Nem tudom. Most részben azzal foglalkozom, amit szeretek, amit tanultam és tapasztalok – tehát (köszönöm, jól) vagyok!

Hugyecz Krisztina

Látogasson el honlapunkra: www.nemzetisegek.hu